

'In memoriam' Montserrat Avellaneda

una vida quotidiana

CESC ALDEA

Cesc Aldea i Pérez va néixer a Terrassa el 17 de febrer del 1957.

Quan tenia 21 anys va obtenir la titulació per part de les universitats UB i UAB de professor de llengua catalana, convertint-se en un dels primers mestres de català de principis de la democràcia. La seva contribució a engegar la normalització lingüística a Catalunya després de la dictadura franquista va ser efectiva, tant en escoles d'educació primària com en escoles d'adults, a través d'Òmnium Cultural. Membre fundador de la revista cultural terrassenca *Mirall de Glaç* i col·laborador de la publicació *Al Vent*, es convertí en un personatge mític de l'escena sociocultural terrassenca de finals dels 70. Va ser mestre de català a les

escoles públiques Josep Ventalló de Terrassa i Samuntada de Sabadell. El 2 d'agost del 1982 moria en un accident marítim a Ponta de Sagres (Portugal), on passava les vacances. El curs 1984/85 s'inaugurà una escola a Terrassa que porta el seu nom. L'any 1987 s'edità una petita selecció dels seus poemes inèdits en el llibre *Poetes terrasencs*. El 1991, amb la col·laboració de diverses entitats culturals de la seva localitat natal, se li va retre homenatge amb l'edició d'un recull de cinc dels seus poemes inèdits il·lustrats en obres litogràfiques de Teresa Jordà Vitó. L'any 2007, amb motiu dels 50 anys del naixement de Cesc Aldea i del 25è aniversari de la seva mort, vam crear un lloc web oficial com a homenatge pòstum: <http://www.cescaldea.com>.

Aquell estiu, Pilar Aldea em va fer arribar tots els textos manuscrits

del seu germà per avaluar-los i classificar-los. El que més em va impressionar va ser tenir a les mans el diari que narrava les que serien les seves darreres vacances i que va ser rescatat intacte de les aigües de l'Atlàntic.

Malgrat haver mort amb només 25 anys, va deixar una con-

table va tenir els seus poemes de melangia i d'amargor. La mort d'en Cesc va ser accidental, però la seva premonició va tindre la seva obra del romanticisme típic dels condemnats...

El criteri principal d'ordenació dels textos ha estat el cronològic i poden classificar-se en tres etapes diferenciades.

Adolescència (1972-1976)

La vida i l'obra de Cesc Aldea van estar marcades per la seva obsessió envers la pròpia mort i la temàtica marinera. Els seus poemes configuren un itinerari de recerca constant que li permet, finalment, retrobar-se, partint de nombrosos dubtes i vacil·lacions en la seva adolescència. En aquesta etapa hi ha un punt d'inflexió que va marcar l'adolescència i la joventut d'en Cesc: la mort del seu pare el 1974. Aquesta pèrdua el va fer reflexionar sobre el sentit més intrínsec de la vida i de la mort, va influir directament en la seva obra i en la seva personalitat i el va convertir en una persona reflexiva, introspectiva i embolcallada d'un cert misteri que li encantava conrear. És l'etapa més intimista, amb poemes com *Cançó segona de la mort del mariner* (1975).

Joventut (1977-1980)

Aquesta és l'etapa més fructífera, la descoberta de la vida, de l'amistat, de l'amor, del sexe; del món, en definitiva. És l'etapa que simbolitza l'acceptació d'ell mateix, amb tots els seus defectes i les seves virtuts. Amb una maduresa impròpia de la joventut, en Cesc ens parla de la vida i de la mort, del desig i el desplaer, descrivint les misèries més íntimes de l'ésser humà. D'aquest període en podem destacar l'obra *Màrbel* (1977), i els poemes *Mirada màgica dalt del xiprer* (1977), *Encre Noir* (1977) i *Desig* (1978).

Maduresa (1981-1982)

Els escrits dels dos darrers anys de la seva vida mostren una clara progressió personal i poètica. La mort passa a un segon pla i les paraules *vida*, *amor*, *tranquil·litat* i *serenor* en són les protagonistes. En els seus últims poemes hi podem entreveure un Cesc il·lusionat, enamorat, que estima la vida i que té un munt de projectes. A aquesta etapa correspon la seva millor obra: *Balada del Pirata* (1981), que il·lustra la maduresa assolida.

Paradoxalment, la mar, la seva eterna musa, va resultar ser finalment el seu botxí. Segant-li la vida, va interrompre també una carrera literària que hauria arribat a ser brillant. *

La certesa d'una mort inevitable va tenir els seus poemes de melangia

siderable obra literària, majoritàriament poètica i de gran riquesa lèxica, autobiogràfica en molts aspectes.

Ara, l'editorial Fonoll ha editat l'obra *Cesc Aldea: Una vida quotidiana*, que recull més de vuitanta poemes que configuren la seva obra completa. El cantant Miquel Pujadó hi ha col·laborat escrivint un pròleg.

La fascinació d'en Cesc per l'escriptura el duia a plasmar, en vers o en prosa, gran part dels seus pensaments quotidians. Quan la inspiració l'assetjava, qualsevol tros de paper i qualsevol lloc, una estació o un bar, eren bons per deixar-hi una petita part d'ell mateix. Des de molt jove va ser un àvid lector. Autor autodidacte que vessava, de manera innata, la seva passió per les lletres en els seus escrits. La seva obra mostra la influència de grans clàssics: Lull, Riba, Salvat-Papasseit, J.V. Foix i d'altres autors internacionals, com ara Emily Brontë, Konstantinos Kavafis i Gregory Corso, un dels membres de la Beat Generation.

Va tenir, des de ben menut, la premonició d'una mort en plena joventut. Tal vegada això li va fer viure la vida amb una certa intensitat, gaudint cada instant del viatge.

Poeta de versos lliures, anisobilàbics i de temàtica lírica. Curiosament, diferents autors que van influir en l'obra d'en Cesc, com ara Salvat-Papasseit, Rosselló-Pòrcel o Màrius Torres, van morir de tuberculosi en plena joventut. La certesa d'una mort inevi-

Foto: Miquel Mundet ('Diari de Terrassa', 1977)